

NGÀY ĐÓ CÓ TA MƠ ĐƯỢC TRỌN ĐỜI

(Đối thoại Văn Chương).

***/ NHẬN THƯ TT. (Sài Gòn).**

Sài Gòn, Chủ Nhật ngày 5/11/2006

BGiấy thân mến,

TT đã nhận được mắm tôm và sách. Vô cùng cảm ơn BGiấy. Đang bỏ thêm riềng, đu đủ, ớt vào trong món mắm rất đặc biệt của "*cô gái Huế cầm đàn làm mắm*".

TT đọc chưa xong quyển Trân Sa, vì đang gậm nhấm, chỉ sợ nó hết.

Rải rác trong các tác phẩm của BGiấy, TT thấy có tên "*Nguyễn*" và, không hiểu sao, TT lại có cảm tình đặc biệt với nhân vật ấy (có lẽ bởi "*cái vẻ dịu dàng, nét mặt thanh tú, và một trái tim yêu mãnh liệt*"?) Nay được đọc Trân Sa, nhân vật Nguyễn đã hiện rõ và tình cảm của TT lại càng tăng thêm.

Thật ra có rất nhiều nguyên nhân để TT thích tác phẩm này:

1/ Mỗi tình đầu của TT cũng bị vây khốn bởi gia đình (lý do lúc đó tụi này còn quá trẻ, cả hai đang học Trung học). TT thương cảm Nguyễn bị sâu xé giữa tình yêu và gia đình.

BGiấy đã cho TT thấy rõ nỗi đau của một mối tình mà cả hai người trong cuộc đều đã nhìn ra trước được cái đoạn kết dang dở của nó. Một mối tình rất đau đớn và lãng mạn.

2/ Ngày đó, người yêu đầu tiên của TT cũng đã đặt cho con anh ấy một cái tên và cũng đã viết cho con những lá thư, xong gửi cho mình, như Trân Sa của BGiấy vậy.

Chỉ có điều đáng tiếc là những kỷ vật của một thời hoa mộng (thư viết cho con, một tập thơ anh ấy làm tặng, bao nhiêu hình ảnh thư từ) tất cả đã được đốt hết trước đám hỏi và sạch sẽ một lần nữa trước đám cưới với ý nghĩ là được thanh thoi để đi lấy chồng!

Bây giờ nghĩ lại sao thấy ngu dại quá.

Đó là những kỷ vật vô giá của đời người. (BG còn gìn giữ đến ngày hôm nay phải không?)

3/ Nhưng cũng còn may là tất cả được TT bỏ vào một góc tim, để khi khốn khổ, đau đớn, mình lôi ra nhai lại, và góc này thì không ai chạm tới được.

Nước Pháp là nơi anh ấy ra đi ngày đó, đối với TT giống như một thánh địa. Hôm nay anh ấy sống chết thế nào, TT không biết, chỉ còn lại một góc tim đã bị thương của mình. Nay đọc Trân Sa, góc tim ấy hình như muốn rướm máu.

BGiấy ơi, Nguyễn của BGiấy ngày xưa, nay ở cùng một lục địa với BGiấy, vậy có bao giờ hai người gặp lại nhau không? BGiấy có bao giờ tò mò về cuộc sống hiện tại của Nguyễn?

Cám ơn BGiấy rất nhiều đã cho TT đọc và hiểu mối tình với Nguyễn.

Dĩ nhiên mối tình nào của BG cũng đều khốc liệt, nhưng đúng là chỉ mối tình này mới làm cho cả một thời dĩ vãng hoa mộng của TT sống lại.

Cám ơn BGiấy.

TT.

□

*/ THƯ GỬI TT.

Cali. Thứ Hai ngày 6/11/2006

TT thân,

Nửa đêm về sáng, không ngủ được, bật dậy viết cho TT.

BG rất vui khi biết được Trân Sa đã đem lại chút nào rung động trong việc gọi nhớ cho TT một thời dĩ vãng. Qua sự việc TT có cảm tình với nhân vật Nguyễn, BG đủ biết con người TT là thế nào.

Trong các tác phẩm của BG, có nhiều nhân vật nam, mỗi người mỗi vẻ, mỗi độc giả đều ưa thích hay ghét bỏ các nhân vật ấy khác nhau. Tùy theo nhân vật nào họ chọn lựa ưa hay ghét mà BG có được một nhận xét đích đáng riêng về tâm hồn vị độc giả ấy.

Qua "tâm hồn" TT với sự ưa thích nhân vật Nguyễn, BG biết rằng hai chúng mình (một độc giả với một tác giả) có nhiều điểm đồng dạng với nhau.

Ai trong đời cũng có một thời hoa niên mơ mộng. Mối tình Nguyễn với hình ảnh Trân Sa chính là cái thời ấy của BG.

Bây giờ, ngồi tính sổ đời, BG thấy thật sự chỉ có "**hai người**" đàn ông được BG yêu mà thôi: *anh Ngọc (của Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau I)* và *Nguyễn (của Trân Sa)*. Còn tất cả, từ anh Chàng, anh Vũ cho đến Trần Nghi Hoàng và mọi anh khác, đều chỉ là sự "**ưa thích đậm đà**" hơn so với sự ưa thích bình thường dành cho một người bạn, (trong có dự phần lý trí), chứ **không hoàn toàn trái tim** như với hai người vừa nói ở trên.

Tuy nhiên, nếu so sánh Nguyễn và anh Ngọc, BG phải thú nhận rằng chính **Nguyễn được yêu nhiều hơn** suốt qua một thứ tình yêu trọn vẹn chân thật.

Tại sao?

-Trong mối tình Trân Sa **không có âm nhạc làm hậu thuẫn** như với mối tình anh Ngọc, vậy mà cường độ yêu đương vẫn mang đầy đủ sắc thái nổi bật trong trái tim BG y hệt như với mối tình Dalat, lại có phần buồn bã u hoài hơn vì thời cuộc đổi thay... Do đó mà đậm nét hơn trong đời BG.

Nói cách khác, giống như một người mẹ có hai đứa con, đứa sinh ra trong cảnh giàu sang, đứa chào đời trong khi khốn khó, thì tình thương người mẹ về sau nhớ lại, vẫn thấy đặc biệt hơn cho đứa nghèo kia.

*/ Năm 2002, về Dalat, BG quen biết Tuyên, em họ của người vợ Nguyễn sau một lần Tuyên được đọc tác phẩm *Trên Sa* một cách tình cờ.

Từ đó, nguyên gia đình Tuyên đều rất yêu mến BG. Mùa hè vừa qua, suốt hai tháng 1 tuần, mẹ con BG sống trong căn nhà họ ở Dalat.

Từ Tuyên (36 tuổi, độc thân) mà BG biết **“Nguyễn CỐ đọc Trên Sa từ năm 2000 tại San Jose”**.

Tuyên kể, đời sống Nguyễn rất đau khổ ngay từ căn bản bị bắt về Dalat lập gia đình.

Bà vợ là chị cô cậu ruột của Tuyên, con nhà giàu, xinh đẹp, nhưng tính tình không được hòa nhã.

(Lời Tuyên): *"Bà ấy là chị em, nhưng em phải nói rằng em rất tiếc cho anh Nguyễn khi làm chồng chị ấy. Nay biết mối tình anh Nguyễn ngày xưa, em mới hiểu do đâu mà anh có thể chịu đựng nổi một cuộc sống hôn nhân như vậy. Chỉ là do những kỷ niệm Trên Sa, một cõi riêng được cất giấu trong tim."*

Trong cuộc đời, có thể nói, người đàn ông **duy nhất** để BG tiếc thương sau khi mối tình tan vỡ **chính là Nguyễn**. Giữa Nguyễn và BG có vô số điểm đồng dạng, nhất là trên mặt trí thức và tâm tư, đam mê và sở thích, gia đình và giáo dục. Nguyễn lại đẹp trai, cái đẹp thanh nhã nghệ sĩ chứ không ồn ào hời hợt. Tánh tình Nguyễn trầm lặng, hòa nhã, trò chuyện rất có duyên.

Nguyễn KHÁC anh Ngọc ở một điểm rất lớn:

+ Nguyễn yêu BG bằng tình yêu của Nguyễn Du yêu Thúy Kiều,

+ **yêu chính CON NGƯỜI THẬT diên đảo của BG** với lòng tôn vinh đấm đuổi mà không hề mang ý nghĩ MUỐN BIẾN THỂ **nó đi** trong ích kỷ độc đoán, (như anh Ngọc đã hành xử.)

Đó là điểm vượt trội để có thể làm lu mờ giùm trong cái nhìn BG một điều khác mà Nguyễn đã thiếu: *Âm Nhạc*.

Hai mối tình liền cận nhau trong khoảng cách thời gian chỉ 7 tháng, nhưng đó là hai mối tình lớn nhất mà đối tượng nhận được lại của BG TRỌN VẸN MỘT TRÁI TIM.

*/ Còn ngoài ra, những người đàn ông khác, kể cả TNH, phải nói đều là “nạn nhân” của hai con người Nguyễn và anh Ngọc.

+ BG không yêu họ mà chỉ cảm động vì họ.

+ Số Một và số Mười đầu cũng chỉ là **con số nối đuôi nhau** trong một đời người, nhưng số MỘT KHÔNG PHẢI là số Mười. Mối tình lớn KHÔNG PHẢI là mối tình nhỏ dù rằng cùng đứng chung trong hàng ngũ Tình Yêu.

Cảm ơn TT đã đọc và yêu mến các tác phẩm BG, đặc biệt Trân Sa.

Nhưng có lẽ TT đọc chưa hết nên không biết cái đoạn cuối tan vỡ ra sao?

Đoạn cuối này, chính Nguyễn cũng **không biết**, cho đến khi tác phẩm chào đời.

Qua chú Tuyên ở Dalat (người rất yêu mến “*ông anh rể kỳ lạ, đáng vẻ u uẩn, luôn ngồi uống rượu đọc thơ một mình nơi lề đường góc phố khu Hòa Bình Dalat*” mà từ thuở 11, 12 tuổi, chú đã nhìn thấy), BG đoán biết rằng Nguyễn vẫn trân trọng hình ảnh Trân Sa.

Tác phẩm Trân Sa chào đời đã là một cú sốc cho nội tâm Nguyễn, bởi đạo sắp tan vỡ trong tình yêu với BG, Nguyễn **không hề** biết rằng BG “*đang có Trân Sa thật*”. Chính một câu nói của Nguyễn đã đưa đến quyết định của BG (dù rằng câu này không được ghi vào tác phẩm):

“*Nếu mà Nguyễn có thật một Trân Sa, Nguyễn sẽ bỏ tất cả gia đình để sống với Mẫn*”.

BG không đành lòng nhìn một ngày kia Nguyễn phải khổ.

Trong tác phẩm Trân Sa, điều mà BG muốn chứng minh cùng độc giả chính là điệp: “***Người ta càng yêu nhau chân thật bao nhiêu thì lại càng muốn xa nhau bấy nhiêu.***” Xa nhau để giữ cho tất cả tình cảm còn nguyên ở trạng thái của thuở nào phơi thai thứ nhất. Xa nhau để tránh cho nhau sự phũ phàng phải nhìn thấy một ngày kia khi tình yêu đã chấp cánh bay đi. Xa nhau để (một người như BG) vẽ hình nhân vật người tình của mình được linh động hoàn hảo. Đó là cái kiểu “***Mất nhau để được có nhau mãi mãi***” như anh Ngọc từng nói với BG ngày xưa.

Tuy ở cùng một lục địa, và một thành phố, nhưng tuyệt đối không bao giờ BG còn muốn gặp lại Nguyễn, TT ạ.

Mấy hôm nay, bà cụ BG bệnh quá, BG phải túc trực chuyện ăn uống, thuốc bắc, thuốc tây thường xuyên cho cụ, lại dạy học trò từ sáng tới tối, mệt mỏi vô cùng, nên cũng không thường xuyên thư từ cho TT.

Nếu cụ khoẻ mạnh, khoảng tháng 6/2007, BG và Âu Cơ sẽ đi nghỉ hè VN với cụ, thêm cô em gái loạn thần kinh, đưa cô về VN một chuyến cho cô thôi thả cái đầu.

Thân ái, BG.

[]

***/ NHẬN THƯ TT.**

Sài Gòn, thứ Hai ngày 6/11/2006

BG thân mến,

Cho TT gửi lời thăm Cụ, chúc Cụ mau khoẻ.

Rất mừng được nghe BG có dự tính về VN cùng Âu Cơ, bà Cụ và em gái.

TT thương BG ghê lắm vì những vất vả trong suốt cuộc đời của BG, đến giờ này vẫn còn nặng nợ gia đình, áo cơm.

Riêng BG có khoẻ nhiều không? Có ngủ được thêm không? Có còn phải uống thuốc ngủ? Có dành cho bản thân chút thời gian ngơi nghỉ?

BG phải luôn ghi nhớ là mình có sức khoẻ mới lo được cho mọi người chung quanh.

Bây giờ tới phần Trân Sa:

1/ Từ ngày xưa đi học, nhất là thời học lớp Đệ Nhất, TT và một người bạn gái vẫn “tự cho” tội mình là “triết gia”, là nhất thiên hạ, không ai hơn được, không ai hiểu được và cả không ai bằng được.

Đó là chuyện ngày xưa.

Bây giờ có BG hiểu, đọc được tác phẩm BG, thương yêu vui buồn đau khổ với nhân vật của BG, TT thấy thật hạnh phúc.

2/ Về văn chương thì TT không bàn với BG, theo thiên ý của mình, có một số đoạn nếu cắt đúng chỗ thì đoạn đó sẽ đạt hơn (nó giống như cái cách cắt ở trong phim ảnh, những đoạn cắt bỏ lửng sẽ có ếp-phê hơn nhiều.) TT mong gặp BG khi về VN. Tuy nhiên TT cũng rất ngại việc này: đây chỉ là vì lòng yêu riêng của TT đối với BG, và yêu tác phẩm của BG, còn về tài cầm bút của BG thì TT xin bái phục, không dám lạm bàn.

3/ Qua ngòi bút rất gợi hình của BG, TT như thấy rõ hình ảnh chàng sinh viên Nguyễn 23 tuổi, mang cặp sách, dáng vẻ ngây thơ nhưng đau khổ, đứng trước căn nhà quét vôi màu gạch đỏ. Hình ảnh đó cứ ở nguyên trong trí TT như thể đang nhìn thấy Nguyễn rất rõ trước mắt mình. Thật đẹp!

Nếu làm phim, TT có thể tưởng tượng ra nhân vật ấy, (thêm chiếc răng khềnh, và dĩ nhiên là với cả nụ cười giết người không grom đao.)

4/ BG đã phân tích rất rõ mối tình của BG với anh Ngọc và với Nguyễn. TT đồng ý với sự phân tích đó. Trong hai mối tình, TT thích mối tình với Nguyễn hơn vì nó gần với TT hơn là mối tình anh Ngọc.

5/ Khi được biết sự thật về cá nhân con người Nguyễn, TT lại càng thích nhân vật Nguyễn, càng thương cảm, suốt cả ngày không rút được hình ảnh Nguyễn ra khỏi cái đầu mình.

Và cũng thú nhận rằng do quá mê quyền Trân Sa mà khi đọc nó, TT tò mò, hồi hộp theo chân hai nhân vật trong truyện (TT đã rất “thường tình” giống như những người đọc truyện để giải trí, đã mở đoạn kết ra đọc) nên tuy chưa đọc hết truyện nhưng TT biết nhân vật Trân Sa đã có trong lòng “Mẫn”, một kết quả với người mình đã yêu, đã đắm say, thì lòng muốn có một đứa con với họ là chuyện đương nhiên và mãnh liệt.

Nhưng trên cả sự ấy, “Mẫn” đã phải dứt ruột để dứt bỏ nó, vì “Mẫn” yêu Nguyễn hơn cả điều mãnh liệt đó.

TT như đau đớn theo với tâm tình của nhân vật trong truyện, BG ơi.

Với đoạn này, TT đã phải lật lại đoạn mở đầu của BG viết để hiểu rõ hơn cuộc gặp gỡ 6 năm sau với người đàn ông ngồi ở một góc phòng trà.

Vì sao BG không nhận ngay ra Nguyễn mà phải hỏi người bồi bàn để biết? Đối với những người mình yêu, chỉ cần một bờ vai, một giọng nói, một vầng trán... có nghĩa là chỉ với một thoáng thôi thì có thể nhận ra nhau ngay mà BG. Hay tại phòng trà tối quá? Sáu năm đâu phải là một thời gian quá dài cho một mối tình lớn?

6/ Quả đất cũng quá tròn khi định mệnh cho BG gặp chú Tuyên ở Dalat. Gặp chú ấy để biết Nguyễn vẫn tiếp tục đau khổ, tù đày trong ý thức.

Khi biết được cuộc đời thật của nhân vật Nguyễn, TT lại càng thương cho nhân vật này hơn.

Vậy là nơi hai phương trời cách biệt, hai tâm hồn yêu nhau, hai cuộc đời cùng rách nát, toi tả như nhau.

TT cũng rất tò mò muốn biết “*ông bà nội Trân Sa nghĩ sao về cuộc đời con trai họ?*”

Những *type* người như Nguyễn rất thủy chung, cho nên không lạ gì khi Nguyễn cứ tiếp tục yêu BG và chỉ BG mà thôi. TT đang tưởng tượng cuộc đời của Nguyễn và đang đau cái đau kéo dài gần như suốt cả đời của nhân vật đó.

7/ Có một điều này TT thấy rất may mắn mà Định Mệnh dành tặng cho BG:

Hai người vợ chính thức của hai người đàn ông trong hai mối tình lớn của BG đều rất dữ dằn, hung tợn. Chính vì điều này mà lòng yêu của hai nhân vật ấy đối với BG sẽ kéo dài mãi mãi.

Đúng không?

8/ Đúng. “*Mối tình lớn không phải là mối tình nhỏ, dù rằng cùng đứng chung trong hàng ngũ Ái Tình!*”

9/ BG ơi, như vậy Nguyễn biết BG là Thu Vân, biết BG trong cuộc đời, nhưng Nguyễn có theo dõi từng bước thăng trầm của cuộc sống BG không?

TT muốn cạy tung cái đầu của nhân vật Nguyễn ra để hiểu nhân vật này hơn trong những hoàn cảnh: + *Khi xa Thu Vân, lê la ngòai nơi góc phố Hòa Bình Dalat, + khi biết ở cùng thành phố San Jose, Cali với BG...*

Và hiện nay vì sao hai người không xem nhau như hai người bạn, thăm viếng nhau, kể cho nhau nghe những kỷ niệm ngày xưa cùng trải?

Theo như chú Tuyên nói thì Nguyễn không có hạnh phúc trong hôn nhân, tại sao Nguyễn không rút bỏ để sống cho chính cuộc sống mình vào tuổi đã xế?

Đúng là do TT yêu mến nhân vật của BG quá nên đặt cho BG nhiều câu hỏi mà BG không thể trả lời.

Thì đây, câu này TT tin BG có thể:

“*Vì lý do gì mà BG dùng chữ Tuyệt Đối không muốn gặp lại Nguyễn?*”

10/ Ngày trước ở Trung học, TT có mê quyển “*Portrait of Jenny*” của Robert Nathan, nói về mối tình của chàng họa sĩ nghèo và cô bé 12 tuổi. Đây là một trong những quyển sách được TT giữ kỹ đến hôm nay. Mối tình như thơ như mộng, như hư như thật, đã làm đắm đuối trái tim lãng mạn của TT.

Và hôm nay là mối tình Trân Sa.

Một lần nữa cảm ơn BG và nhớ trả lời cho TT các câu hỏi trong thư, lúc rảnh, nhé.

TT.

[]

***/ THƯ GỬI TT.**

Cali, 5 giờ sáng, thứ Ba ngày 7/11/2006.

TT thân ái,

Cảm ơn TT đã viết cho BG một lá thư dài và rất chí tình. BG có cảm tưởng hai đứa mình giống như đang trở lại thời Trung Học mới lớn, yêu đương mơ mộng và thích kể cho nhau nghe những giấc mơ tình ái... Nhưng mà bây giờ, những giấc mơ của hai cô gái nhỏ ngày xưa ấy đã vỡ toang, nên chỉ kể được cho nhau các tiết nuối trong những lần thức giấc sau một giấc mơ dĩ vãng mà thôi.

Bây giờ BG lần lượt trả lời từng điểm cho TT, bởi vì thật rất thú vị được dịp trả lời cho “*một độc giả*” những cảm nghĩ mà “*chỉ nhà văn duy nhất mới là người hiểu thấu tác phẩm mình*”

*

**

***/ TT hỏi:**

1/ Về văn chương thì TT không bàn với BG, theo thiên ý, có một số đoạn nếu cắt đúng chỗ thì đoạn đó sẽ đạt hơn.

*/ TTBG Đáp:

-Trân Sa là “*một linh hồn*” chứ không chỉ là một nhân vật trong cùng tác phẩm của hai tác giả (Mãn và Nguyễn). Vì vậy, những cái gì “*làm nên*” nhân vật Trân Sa, BG không chút nào muốn cắt bỏ đi.

2/ TT mong gặp BG khi về VN. Tuy nhiên TT cũng rất ngại việc này: đây chỉ là vì lòng yêu riêng của TT đối với BG và tác phẩm Trân Sa.

-Khi về VN, ngồi trò chuyện, TT cứ thẳng thắn góp ý với BG. BG rất thích nghe để sẽ viết lại Trân Sa **cho riêng** BG và TT đọc mà thôi.

3/ Qua ngòi bút rất gợi hình của BG, TT như thấy rõ hình ảnh chàng sinh viên Nguyễn 23 tuổi, mang cặp sách, dáng vẻ ngây thơ nhưng đau khổ, đứng trước căn nhà quét vôi màu gạch đỏ. Hình ảnh đó cứ ở nguyên trong trí TT như thể đang nhìn thấy Nguyễn rất rõ trước mắt mình. Thật đẹp!

-Đúng, Nguyễn là thật như vậy TT ạ.

Ngay bây giờ, khi hình dung lại, BG vẫn thấy hiện ra rõ nét trong trí mình một Nguyễn ngày xưa, gầy cao nhẹ nhõm, ngồi thõng hai chân trên chiếc xe gắn máy đậu bên lề đường Yên Đổ, cách một lòng đường xe cộ, mặt hướng vào nhà BG mỗi buổi trưa buổi chiều.

Dẫu khi BG không ở nhà, Nguyễn vẫn đến đợi trong dáng thể y hệt cho tới tối mịt, kiên nhẫn, chịu đựng.

Cũng hình ảnh này, trong cuộc tình, đã có ít nhất hai lần, BG không nghĩ là chờ đợi thì Nguyễn lại xuất hiện bất ngờ, làm trái tim thảng thốt như vừa nhìn thấy một phép lạ.

(Nói thêm một chút về điều này:

Hiện tại ở Mỹ, bỗng dưng có một anh chàng khóa 20 Võ Bị, bạn đồng môn với anh Chàng, ngày xưa thuộc binh chủng Biệt Động Quân, đọc BG, gọi tới xin đến mua sách và làm quen, hai lần đem hai chai rượu rất ngon loại đắt tiền tặng BG.

BG cho cái hẹn: *“Anh muốn gặp tôi ngày thứ bảy thì phải 7 giờ tối xong học trò, tôi mới tiếp anh được.”*

Thì lần thứ nhất, từ 5 giờ chiều anh ta đã “thập thò” cửa sau, gặp bà cụ BG, xin trò chuyện với cụ ngoài hiên rất lâu, trong khi BG vẫn ngồi dạy trong nhà cho đến 7 giờ tối mà không hề hay biết.

Tuần lễ sau, cũng 7 giờ tối, mở cửa ra cho học trò đi về, đã thấy anh ta đứng ngoài ngõ, trong bóng tối.

Hỏi thì anh ta nói *“Đến đã lâu, nhưng chỉ muốn đứng ngoài cửa nghe tiếng đàn thôi!”*

Tự dưng sao BG nhói lòng mà nghĩ tới Nguyễn ngay sau câu vừa kể.

Chính anh chàng này, có lần điện thoại cho BG nói: *“Đọc Trân Sa của BG, tôi thấy rợn người theo cái đoạn phá thai. Trong văn chương VN, chưa thấy ai viết về đề tài phá thai mà lại rất thật, cảm động và hay như vậy!”*)

4/ Trân Sa đã có trong lòng “Mẫn”, và “Mẫn” đã phải đứt ruột để đứt bỏ nó, vì “Mẫn” yêu Nguyễn hơn cả

-Cảm ơn TT đã nhìn thấu điều này. TT nhìn ra được thì chính Nguyễn hơn ai hết, hẳn phải nhìn ra sau khi đọc Trân Sa. Đó là điều BG muốn.

5/ Với đoạn này, TT đã phải lật lại đoạn mở đầu của BG viết để hiểu rõ hơn cuộc gặp gỡ 6 năm sau với người đàn ông ngồi ở một góc phòng trà. (Vi sao BG không nhận ngay ra Nguyễn mà phải hỏi người bồi bàn? Đối với những người mình yêu dấu, chỉ cần một bờ vai, một giọng nói, một vầng trán... có nghĩa là chỉ với một thoáng thôi cũng có thể nhận ngay ra nhau mà BG. Hay tại phòng trà tối quá? Bảy năm đâu phải là một thời gian quá dài cho một mối tình lớn?)

-Câu hỏi rất hay này, đã một lần bác Họa sĩ Tạ Tỵ đưa ra với BG, chính xác như TT vừa đặt.

Ngay lúc nghe câu hỏi của bác, BG mới nhận ra *“tính thành thật ghê gớm đến độ ngây thơ như một đứa trẻ không từng biết nói dối”* của mình trong tác phẩm. Do thế mà đã không biết dùng *“tài năng viết và lách”* để che giấu những gì cần che, làm thi vị thêm cho tác phẩm qua phần hư cấu giả dối.

*/ Không, BG có thể trả lời rất rõ với TT đoạn này, như đang trả lời với chính lòng mình về cái *“sự đoan, sự vô tâm không nhìn ra Nguyễn ngay”* ấy.

+ Sự tan vỡ với Nguyễn tháng 4/1976 đào sâu trong lòng BG một cái hố ghê gớm đến độ hằng buổi chiều, BG không dám ở nhà cho đến khi trời tối, mà chỉ đi uống rượu lang thang với bè bạn.

- + **BG SỢ** khoảng thời gian quen thuộc vẫn chờ đợi sự xuất hiện của Nguyễn, nay không còn nữa, nên phải chạy trốn nó bằng mọi cách.
- + Khi lao vào đoàn cải lương Sài Gòn I, BG vẫn đem theo bên lòng hình ảnh Trân Sa trên khắp các vùng sông nước quê hương.
- + Cái khuynh hướng quen, khuynh hướng chạy trốn này chỉ là **dành riêng cho một mình Nguyễn**.
- + Và với bản chất cương quyết, BG đã làm được “*điều quên*” đó.
- + Quên một mối đau vô cùng để phóng mình trước tương lai mà sống.
- + Cho đến khi gặp Nguyễn 6 năm sau ở phòng trà La Pagode Sài Gòn ánh sáng rất đầy đủ, BG **chợt như thức dậy** sau một giấc dài của sự **ngủ yên trong lãnh quên**.

*/ Trong *Thiên Nga* có đoạn kể:

- + Khi nghe một cô bạn gái bảo rằng anh Ngọc muốn gặp BG, BG đã bật tiếng kêu ngạc nhiên như thể chưa hề biết anh Ngọc là ai trước đó.
 - + Về sau cô này nói: “*Chị như một đĩa con nít có quá nhiều món đồ chơi đẹp. Có những món bị nó bỏ quên trong góc tủ, dưới gầm giường, chứ không phải là vứt đi hẳn!*”
- Thì *sự tan vỡ trong hai mối tình lớn đó quả là ghê gớm*, nên BG đã cố tình “nhét” chúng vào dưới một góc gầm-giường-ký-ức và rồi... quên bém đi!

*/ Điều đó có thể gọi là “*sự vô tâm*” trong bản chất nghệ sĩ của BG, nhưng cũng lại là luật bù trừ của Thượng Đế ban riêng cho người nghệ sĩ. *Chứ NẾU CỨ NHỚ, làm sao họ CÓ THỂ THA THỨ cho Cuộc Đời những nỗi khổ đau mà họ đã bị Cuộc Đời đổ ập triền miên?*

6/ Vậy là nơi hai phương trời cách biệt, hai tâm hồn yêu nhau, hai cuộc đời cùng rách nát, tử toi như nhau. TT cũng rất tò mò muốn biết “Ông bà Nội Trân Sa nghĩ sao về cuộc đời con trai mình?”

-Từ chú Tuyên, (rất thân và vẫn thường xuyên liên lạc e-mail với Nguyễn) mà BG biết:

Từ ngày lấy vợ, Nguyễn đã khổ.

BG cũng khổ, nhưng may mắn hơn rằng trong nỗi đau khổ của BG, luôn luôn nhuộm màu thi vị lãng mạn chứ không ê chề thực tế như của Nguyễn.

*/ BG thì chẳng bao giờ biết được ông bà Nội Trân Sa nghĩ gì về con trai họ, nhưng rất biết ý nghĩ của Tuyên và gia đình Tuyên.

Có lần Tuyên kể với BG:

“Ông Cát –anh trai Nguyễn, du học Pháp mấy chục năm và bây giờ về ở hẻm Dalat—nói với em rằng, ngày xưa thằng Nguyễn yêu một con nhỏ, nhưng con nhỏ này không tầm thường như lời ba má anh vẫn nói.”

Và: “Bây giờ nó mở cửa hàng bán sách vì nó nhớ đến người yêu cũ. Cô này, ngày xưa thời gian yêu nó, cũng đang là chủ một sạp sách ở Sài Gòn.”

7/ Những type người như Nguyễn rất thủy chung, cho nên không lạ gì Nguyễn cứ tiếp tục yêu BG và chỉ BG mà thôi. TT đang tưởng tượng cuộc đời của Nguyễn và đang đau cái đau kéo dài gần như suốt cả đời của Nguyễn.

-Đúng, Nguyễn rất thủy chung, BG tin như vậy, vì những ai vốn yêu kỷ niệm đều là người chung thủy. Từ Tuyên, BG cũng biết thêm là, tuy rằng bà vợ Nguyễn luôn ghen với hình ảnh BG nhưng Nguyễn vẫn không bao giờ thay lòng đổi dạ với bà ta.

+ Tuyên cũng kể, hai năm từ 1976-1978 làm giáo sư dạy môn Văn chương ở trường Bùi Thị Xuân Dalat, Nguyễn nổi tiếng là người giảng về Thúy Kiều rất hay mà từ trước, chưa có ai giảng hay như vậy.

+ Khi nghe chuyện này, BG hình dung ra ngay “lúc giảng Thúy Kiều cho học trò nghe tức là lúc Nguyễn đang hùng biện phơi bày nỗi oan bạc mệnh của cô Thu-Vân-Thúy-Kiều mà Nguyễn từng yêu và từng đã mất.”

+ Mùa hè vừa qua về Dalat, tình cờ hai chị em nghe ở *café Tùng* nghe bản nhạc: “Anh sẽ yêu em trọn một đời”, Tuyên bật kêu lên: “Anh Nguyễn luôn luôn hát bản này khi đi cạnh em trên các phố.”

8/ Có một điều TT thấy rất may mắn mà Định Mệnh dành tặng BG là hai người vợ chính thức của hai người đàn ông trong hai mối tình lớn của BG đều rất dữ dằn, hung tợn. Chính vì điều đó mà lòng yêu của hai nhân vật ấy đối với BG sẽ kéo dài mãi mãi. Đúng không?

-Có lẽ đúng như TT nghĩ ở câu hỏi trên.

Bà vợ Nguyễn khá đẹp (BG được bố của Tuyên cho coi hình đám cưới hai người thuở tháng 11/1976) nhưng nhìn mặt, thấy đôi mắt rất dữ.

Cả gia đình Tuyên đều đưa nhận xét:

“Mắt bà ấy không có cái buồn thu hút và sự dịu dàng u trầm như mắt BG”.

*/ Dù vậy không phải chỉ mình Nguyễn, mà TẤT CẢ những người đàn ông từng đã yêu BG, không ai có được hạnh phúc với người vợ đi sau bởi những bởi những điều **rất khác biệt** giữa BG và họ.

Tại sao? Xin trả lời:

- + Bỏ đi những cái “tài hoa” vớ vẩn (nhưng cũng dự phần không nhỏ trong một đời người!), khi BG đến với ai, dù đó là một người bạn, người thân hay người tình, ngay cả đến với Cuộc Đời, BG **rất hết lòng**.
- + Chính vì sự **cho đi trọn vẹn** này mà khi không còn liên lạc nữa (với Cuộc Đời sau này cũng vậy), BG **không hối tiếc**, mà kẻ hối tiếc chính là các đối tượng đã nhận của BG tấm lòng ấy.
- + *Đó là bản chất của nghệ sĩ, không tính toán, không câu thúc bởi bất cứ điều gì.*
- + *Cuộc đời thường tiếc thương nghệ sĩ là do ở lẽ đó.*

9/ BG ơi, như vậy Nguyễn biết BG là Thu Vân, biết BG trong cuộc đời, nhưng Nguyễn có theo dõi từng bước thăng trầm của cuộc sống BG không?

TT muốn cạy tung cái đầu của Nguyễn ra để hiểu nhân vật này hơn ở những hoàn cảnh:

-Khi xa Thu Vân, lê la ngòai nơi góc phố Hòa Bình Dalat,

-khi biết ở cùng thành phố San Jose với BG...

Và hiện nay vì sao mà hai người không xem nhau như hai người bạn, thăm viếng nhau, kể cho nhau nghe những kỷ niệm xưa đã cùng trải?

a/ Nguyễn vẫn yêu BG, ít ra vào những tháng ngày đầu mới xa nhau, vì thế mới có cái hành động hay lê la ngòai một mình nơi góc phố Hòa Bình, xị rượu đặt bên cạnh. Điều này, chú Tuyên từ lúc nhỏ đã nhìn ra và rất ngưỡng mộ (vì Nguyễn ở rể gia đình vợ, sát cạnh nhà chú Tuyên).

Cũng vì thế mà bà vợ Nguyễn biết được nhân vật người tình đi trước trong đời Nguyễn để mà ghen tuông dầy vò Nguyễn. Nghe nói có một dạo, Nguyễn hình như vương chứng điên.

b/ Nguyễn vẫn theo dõi cuộc sống “Măn”, bằng chứng là lần hội ngộ ở La Pagode Sài Gòn; bằng chứng là khi theo gia đình vợ qua Mỹ năm 1990, ở cùng thành phố với BG, Nguyễn tìm đến tận quán sách Văn Uyên của BG để nhìn mặt Trần Nghi Hoàng (xem có giống ông chồng thương khách của *Tỳ Bà Nữ* trong *Tỳ Bà Hành* không?)

Những điều này, bà Huệ Thu kể lại cho BG nghe.

Cũng bà Huệ Thu (nhân vật *chị Huệ* trong tác phẩm, vợ cũ của Nguyễn Hữu Hiệu), là người đầu tiên Nguyễn đi tìm khi đặt chân đến San Jose. Đi tìm bà ấy, có nghĩa MUỐN BIẾT BG hiện đang ra sao?

[Nói thêm một chút về điều này:

Năm 1991, qua Mỹ, tìm đến nhà bà Huệ Thu, Nguyễn có viết những giòng như sau, đưa bà Huệ Thu đọc lại qua điện thoại cho BG nghe:

“Thu Vân,

Tên em đẹp lắm. Trời mây.
 Thu Vân. Nỗi nhớ thương này thấy kia
 Núi ngăn, sông cản, tình chia
 Nên câu kết cỏ chẳng lia ước mơ
 Trăm năm biết chẳng bao giờ
 Buồn vui nghĩ lại cũng hờ hững thôi
 Tên em viết ở lưng trời
 Lòng anh thốt mãi những lời tương tư
 Nghĩa là em ở trong mơ
 Thấy trên sóng nước đôi bờ trường giang
 Nghĩa là mây tụ rồi tan
 Thì ra nhân ảnh là màn khói sương.
 22/4/1991.

Lan Hinh, người đã trót sinh ra trong cõi đời mà bốn bức tường được xây bằng thành kiến, bằng giáo điều, kinh điển. Tôi đã gặp người bạn tôi trên mây. Tôi thương yêu người. Tôi đã thất tình về người. Tôi biết người không làm tôi thất vọng. Hãy tha thứ cho tôi.

Lan Hinh.

Mây tụ, mây tan

Nhân sinh là tấm màn hư ảo

Bạn tôi nếu không là gió là mây thì là một làn hương.”]

c/ Trong Trân Sa có đoạn trong một lá thư Nguyễn viết ở Dalat mùa Noel 1975 cho Mãn:

-Mãn ạ, Nguyễn chỉ van nài Mãn một điều: Mãn đừng uống thuốc ngủ và đừng tự hủy hoại thân mình nữa. Mãn tự hủy hoại là chính Nguyễn cũng thấy đau. Nguyễn vẫn nhớ mãi một câu Mãn nói: “Khi chấp nhận quay lưng trong một cuộc tình có nghĩa rằng Mãn đang già từ đau khổ.” Những chữ của câu trên như những vết chai chà xước trái tim Nguyễn. Nguyễn chẳng dám nghĩ đến.. ” (tr. 119).

Câu này trả lời cho TT biết ý nghĩ của Nguyễn: “**Nguyễn nghĩ rằng Mãn đã HẾT YÊU Nguyễn**” kể từ cuộc chia tay tháng 4/1976.

Cho đến khi tác phẩm Trân Sa chào đời năm 2000, Nguyễn đọc tại San Jose, Cali. mới nhìn ra được “**tính cách thủy chung tuyệt đối**” của Mãn qua hành động “**vẫn giữ bên mình những quyển truyện Trân Sa**”.

d/ Về phần BG, cũng trích từ một đoạn khác trong tác phẩm Trân Sa:

Lòng chột buồn man mác, tôi nói:

-Nguyễn đã hiểu Mẫn bất thường dường nào. Mẫn hay nghi ngờ và khổ sở một đời theo những nghi ngờ ấy. Nếu có lúc nào nghĩ đến Nguyễn và căn nhà bốn phòng như một chốn dừng chân êm ái thì Mẫn vẫn không tin mình được đón nhận. Nên, lên đến Dalat, Mẫn vẫn chỉ đi lang thang ngang nhà Nguyễn... ”

Nguyễn kêu lên:

-Mẫn đừng nói vậy. Những chiều Noel, chiều 30 Tết, Nguyễn sẽ đi vòng vòng quanh khu Hòa Bình với mong ước bất ngờ được nhìn thấy Mẫn ở khúc rẽ, đi một mình, hai tay ấn sâu vào túi, đầu cúi xuống.

Tôi bật thốt:

-Nếu khi ấy còn yêu Mẫn, Nguyễn phải chạy đến ôm Mẫn. Mẫn sợ rằng mình sẽ không bao giờ tự ý làm cái điều tiến lại trước Nguyễn.

e/ Vì sao mà hai người không xem nhau như hai người bạn, thăm viếng nhau, kể cho nhau nghe những kỷ niệm xưa đã có với nhau?

*“Chữ TRINH còn một chút này,
Chẳng cầm cho vững, lại giày cho tan”*

Tâm trạng Thúy Kiều cũng chính là tâm trạng BG với câu hỏi trên của TT. Cái TRINH đây không phải sự trinh trắng thể xác, mà chính là sự Trinh Trắng của thuở đầu tâm hồn mới biết rung cảm vì nhau.

***/ Hỏi**

10. Theo như chú Tuyên nói thì:

a/ Nguyễn không có hứng thú gì với gia đình,

a/ Vợ Nguyễn là con gái út của một gia đình giàu có ở Dalat trước 1975, có học thức, nhưng do bản tính dữ, và cũng do được cưng chiều quá độ, nên đằm như thế. Về sau, cái tính này càng nhiều hơn khi sống với Nguyễn và biết Nguyễn cách nào đó “*vẫn giấu trong tim một bóng hình!*”. BG hiểu và thông cảm được lòng ghen thường khiến con người trở nên hung bạo, hoặc ác độc. Chú Tuyên kể, nhiều lần bà làm nhục Nguyễn giữa đám đông,.....

.....
(TTBG tự ý cắt bỏ một trang).

.....

-Mùa hè 2004, BG và Âu Cơ về Dalat một tháng rưỡi. Lúc ấy dù đã thân với Tuyên nhưng BG chỉ ở khách sạn thuê tháng như mọi lần, chứ chưa ở nhà Tuyên.

Một bữa, Âu Cơ đến tìm Tuyên, gặp lúc Nguyễn vừa từ Mỹ về Dalat cùng con gái và con trai út, đang ngồi trò chuyện với Tuyên.

Nguyễn nói với Tuyên: “*Có ai tìm em kìa!*”

Tuyên kêu lên: “*Con gái của chị Thu Vân đó!*”

Nguyễn lập lại: “*Con gái Thu Vân?*” giọng rất xúc động.

Được cái là Âu Cơ rất giống BG, và lại rất ngoan ngoãn lễ phép, cúi đầu chào Nguyễn.

Sau đó, Tuyên kể lại, Nguyễn không nói gì nữa, về mặt trầm ngâm hẳn trong câu chuyện với Tuyên cho dù khi ấy Âu Cơ đã bỏ đi.

Lúc Tuyên chỉ vào cuốn Trần Sa trên kệ sách và cười nói với Nguyễn: “*Anh đang nằm trên đó!*” thì Nguyễn gật: “*Cuốn này anh đã đọc từ năm 2000.*”

Ngoài ra không thêm câu nào khác hỏi han về BG tuy vẫn biết BG đang hiện diện tại Dalat tuần lễ cuối cùng.

Sau đó, BG nghe Tuyên kể trong quán *café* Tùng:

Khi Tuyên hỏi riêng con gái Nguyễn về đời sống Nguyễn ở Mỹ, thì con bé đáp:

“*Bố con vẫn đi làm bình thường, nhưng từ mấy năm gần đây, ngày cuối tuần hoàn toàn không tiếp ai hết, chỉ đi chùa ăn chay mà thôi.*”

Sự “*đi chùa ăn chay vài năm gần đây*” này chỉ xảy ra ***sau khi đã đọc*** Trần Sa để biết rằng “*Nguyễn từng có một đứa con! Lại là đứa con hoàn toàn khác biệt với cô con gái hiện tại*”.

Đứa con này, Nguyễn có thể hình dung qua Âu Cơ theo lời kể của Tuyên và cả gia đình Tuyên, những người rất yêu mến Âu Cơ, về những cá tính đặc biệt của nó.

b. Tại sao Nguyễn không rút bỏ để sống cho chính cuộc sống mình vào tuổi già bóng xế?

-Làm sao được hở TT?

Nếu như vậy thì đâu đúng là Nguyễn chung thủy của BG? Tính cách chung thủy này đang được trải đầy cho người vợ trong đời sống thực tế và cho cả chính hình ảnh đã chết của Trần Sa (trong ấy cũng có cả hình ảnh cô Thu Vân ngày xưa) ở một khoảng trống vắng của nội tâm. *Ngay chính BG CŨNG LÀ con người như thế.*

c. Đúng là do TT yêu mến nhân vật của BG quá nên đặt cho BG bao nhiêu câu hỏi mà BG không thể nào trả lời được.

-Cám ơn TT. Thật sự, ngay những câu hỏi “khinh ghét” nhân vật Nguyễn mà BG còn trả lời được thay, huống hồ các câu hỏi yêu mến của TT.

d. Thì đây, câu hỏi này BG có thể trả lời: Vì lý do gì mà BG dùng chữ “tuyệt đối” không muốn gặp lại Nguyễn?

-Điều này BG đã nói ở đoạn trên theo chữ *Trình* của Nguyễn Du, bây giờ nói thêm chút nữa:

Thật sự Nguyễn bằng xương bằng thịt đã chết hẳn trong tim BG kể từ tháng 11/1976 Nguyễn về Dalat lấy vợ. Nhưng Nguyễn và Trân Sa vẫn mãi mãi sống trong lòng BG qua 11 cuốn Quyển Truyện Của Trân Sa BG đang còn giữ trong tay.

+ BG đã có Nguyễn rồi, hà có gì phải đi tìm nữa?

TT biết, *Nước Chảy Qua Cầu* là tác phẩm đầu tay, vẽ lại đoạn đời 5 năm chân trời góc bể của BG. Nhưng thật sự, trong 5 năm phiêu bạt ấy, bao giờ cũng có Trân Sa đi bên cạnh để giữ cho mọi tinh chất đau khổ ấy trở thành chữ nghĩa văn chương ngày nay.

Nếu bây giờ đã đọc Trân Sa, lúc nào rảnh rỗi, TT thử đọc lại *Nước Chảy Qua Cầu* thì mới thấy càng thấm thía theo tâm trạng một cô gái trẻ, ôm trong tim một bóng hình tuyệt vọng (*bóng hình Trân Sa, chứ không phải Nguyễn*), đêm đêm sau giờ tan hát ngồi ngất ngưỡng uống rượu khuya với bằng hữu, bật tiếng cười sáng khoái... mà không bắt cứ người bạn nào thời gian ấy biết rằng đằng sau tiếng cười chính là những tiếng khóc nhớ thương cho một linh hồn vô tội: *Trân Sa*.

Từ ngày BG có Âu Cơ, nhất là càng lớn Âu Cơ càng đến gần hơn với hình ảnh Trân Sa mà BG và Nguyễn từng vẽ vờ mơ ước, BG mới thấy lòng mình vui bớt đi được rất nhiều nỗi dày vò theo cái chết “*đưa con gái rượu*” của Nguyễn.

*“Tóc mây một món chiếc dao vàng
Nghìn trùng e lệ phụng quân vương
Trăm năm tình cũ là không hận
Thà nép mày hoa thiếp phụ chàng
Duyên trăm năm đứt đoạn
Tình một thuở còn vương...”*
là thế TT ạ.

***/ Nếu làm phim, TT có thể tưởng tượng ra nhân vật Nguyễn (thêm chiếc răng khểnh, và dĩ nhiên là với cả nụ cười giết người không gươm đao).**

-Theo BG, giữa *Nhật Nguyệt Buồn Như Nhai I* và *Trân Sa*, thì *Trân Sa* dễ làm phim và dễ tác động trái tim độc giả hơn. Đó chính là một kiểu *Trà Hoa Nữ* của Alexandre Dumas fils. Lãng mạn, thơ mộng nhưng cũng thật là thực tế.

+ BG tin rằng, từ năm 2000, sau khi đọc được *Trân Sa*, Nguyễn tìm thấy hạnh phúc hơn trong nội tâm, bởi những gì hoa niên tươi đẹp nhất của Nguyễn, đã có người gìn giữ và phơi bày ra hết.

+ Người đó KHÔNG PHẢI nhà văn TTBG, mà chính là linh hồn đáng thương của *Trân Sa* nay đã đến hồi siêu thoát nên THA THỨ ĐƯỢC tất cả tội lỗi mà Mẹ và Cha đã làm ra ngày xưa, qua tác phẩm *TRÂN SA*.

***/ Lời cuối TTBG muốn nói riêng với TT (trong lá thư này):**

TT có tin rằng mãi thật lâu về sau, khi cả BG và TT đều đã trở thành cát bụi, người phụ nữ tên *Thương Thương* sẽ trở thành một “*nhân vật đáng giá*” trong những dữ kiện ai đó sẽ viết ra về cuộc đời TTBG - Thu Vân?

BG thì tin điều đó lắm khi tự biết số phận mình phải y hết những con người định mệnh mà BG đã viết ra trong bộ *Tài Hoa Mệnh Bạc*, nghĩa là khi sống chẳng ai thềm ngó ngang tới, nhưng chết rồi, tác phẩm sẽ trở thành nguồn tài liệu cho đời sau.

Có những mảnh đời của hiện tại không được ghi thành tác phẩm, nhưng những lá thư, những tập nhật ký rải rác sẽ là nguồn tài liệu BG vừa nói. Trong đó, có một người bạn đã hiểu được BG (sau Nguyễn), yêu mến được *Trân Sa* và mối tình Nguyễn ngày xưa.

Đó cũng là nỗi hạnh phúc lớn cho BG bây giờ và cả sau này khi đã nằm xuống, bởi vì trong đời từng đã **có hai lần** bắt gặp được kẻ hai tri âm: *Nguyễn và TThương*.

Lời cảm ơn bây giờ phải là dành cho BG nói:

BG cảm ơn cô độc giả TT đã hiểu được nhà văn TTBG, cũng là cô *TT-Nguyễn-Du-Nguyễn* đã thấm cảm được cái “*phong vận kỳ oan*” của một *Thúy-Kiều-Thu-Vân-TTBG* ngày nay qua tác phẩm *Trân Sa*.

Thân ái,

TTBG.

□

***/ NHẬN THƯ TT.**

Sài Gòn, thứ Năm ngày 9/11/2006

BG thân,

Có biết bao nhiêu là chuyện để viết cho BG sau khi thức đêm hôm qua để đọc cho hết những trang BG gởi mới đi ngủ, mặc dù anh Ái in xong cũng đã trễ.

Định trả lời BG ngay, nhưng khi đọc những giòng sau cùng của BG, lòng TT lại chùng xuống như nước nở trở lại với câu chuyện tình *Trân Sa*.

Mỗi chữ "*hao gầy*", "*đau đớn*" mà BG dùng cho tác phẩm, TT đã CẢM trọn được ý nghĩa của nó, đau cái đau của chữ "*đau đớn*", của chữ "*héo úa*".

Đọc thư ngày hôm qua xong, TT lại tiếp tục khám phá ra nhiều điều thú vị trong mỗi tình này và tự trả lời được một số câu hỏi đã đặt ra cho BG:

1/ Sau khi chia tay chính thức với Mẫn, Nguyễn vẫn tiếp tục theo dõi mọi bước đường đời thăng trầm của Mẫn. Đó là sự hy sinh vô bờ bến của Nguyễn đối với Mẫn, với gia đình đôi bên, thoát thai từ tình yêu mãnh liệt Nguyễn dành cho Mẫn.

2/ "*Căn-nhà-bốn-phòng*", ước vọng của Nguyễn và Mẫn, đã thực hiện được và Định Mệnh trong chuyện này đã xoay chuyển. Ít nhất vào buổi hoàng hôn của cuộc đời, Định Mệnh cũng đã đãi mỗi tình Trân Sa!

Thật là thú vị. Chỉ xin cho TT biết cảm giác của BG lần đầu tiên khi trú ngụ trong *căn phòng* nhà chú Tuyên mà chắc chắn Nguyễn cũng biết sự hình thành của nó phải không?

3/ Cho đến gần như cuối đời, ngôi "tính số" đời mình, Nguyễn chỉ yêu có Mẫn, nên những sóng gió của Mẫn đã làm cho Nguyễn đau khổ trọn vẹn. Khi mình yêu ai thật lòng, mình chỉ muốn người yêu mình sung sướng dù có phải hy sinh hạnh phúc của mình, như Nguyễn đã nói ý này rất nhiều lần, rải rác trong tác phẩm.

4/ Về quan niệm thưởng thức cái đẹp: TT đồng ý với BG. Ta cảm hoàn toàn đối tượng mà ta thưởng thức và mọi sự phê bình đều đứng bên ngoài tác phẩm.

Ngày xưa khi còn nhỏ, TT đã cảm nhiều cái lắm, chính TT cũng không lý giải được. Mà lý giải để làm gì khi ta đã hiểu được đối tượng ta đang thưởng thức.

Tôi nay TT sẽ viết tiếp nghe.

□

***/ THU' GỬI TT.**

Cali, thứ Tư ngày 8/11/2006

TT thân mến,

Có dịp, hãy đọc kỹ lại những lá thư Nguyễn viết cho Mẫn và Trân Sa mùa Noel Dalat 1975 thì sẽ tìm ra câu trả lời cho câu hỏi: "*Nguyễn có vẫn theo dõi cuộc sống thăng trầm của Mẫn không?*"

"*Mẫn càng hao gầy héo úa, Nguyễn càng đau đớn...*" là một câu trả lời khác cho sự kiện "*Không tìm ra hạnh phúc của Nguyễn.*"

Nghĩa là: "*Nếu Mẫn có hạnh phúc, Nguyễn mới được yên tâm trong hạnh phúc riêng!*"

Thân, BG.

□

*/ **NHẬN THƯ TT.**

Sài Gòn, Thứ Năm ngày 9/11/2006

BG thân,

Lá thư hồi chiều vừa gửi, TT viết trong công ty, biết là không nên nhưng TT vẫn làm vì có nhiều sự kiện muốn nói ngay với BG.

Có điều này TT cũng không hiểu nữa: Tại sao khi đọc thư BG, nước mắt TT cứ trào ra. TT đang thương cảm môi tình Trân Sa? Thương những nhân vật trong truyện? Hay từ đó, thương cho chính mình? Viết thư này mà nước mắt vẫn đang nhòe lệ.

Dù rằng có gia đình ruột thịt bên cạnh nhưng sau môi tình đầu rồi đi lấy chồng, TT luôn cô đơn, cho mãi đến tận bây giờ. Cho nên những nhân vật trong Trân Sa ân cần, trân trọng, dâng hiến cả tâm hồn cho nhau khiến TT xúc động là phải.

BG nói rất đúng trong câu nhận xét bất chợt: *“Trái tim TT còn rất đau đớn vì môi tình tan vỡ đầu đời.”*

BG có nhớ trong một bức thư viết cho BG, TT kể, đã khóc một trận tương chừng như có thể ngập lụt cả Sài Gòn sau khi người bạn gái từ già (quay về Mỹ) bởi tối hôm trước đó, người bạn đã gọi lại những chuyện xưa liên quan đến người yêu cũ của TT?

Con tim TT nó yếu mềm như vậy.

Ý thức TT làm việc rất nhanh mà không biết: Nguyễn theo dõi từng bước đi của Mẫn, mà TT thì sau khi trái tim đã trao trọn cho ai, từ bao nhiêu năm nay có ai biết TT sống chết thế nào? TT đã giận hờn với dĩ vãng khi trong đám bạn, có nhiều người đã được người yêu xưa từ ngoại quốc tìm về thăm, còn TT thì không. Nhà TT vẫn còn ở nơi cũ mà! Tại sao?

Phơi bày tâm tình chút đỉnh với BG. Bây giờ phải đi nghiền ngẫm tác phẩm của BG đây!

TT.

□

*/ **THƯ GỬI TT.**

Cali. Thứ Năm ngày 9/11/2006

TT thân mến,

Một đoạn thư TT viết ở trên:

“Căn nhà 4 phòng”, ước vọng của Nguyễn và Mẫn, đã thực hiện được và Định Mệnh trong chuyến này đã xoay chuyển. Ít nhất vào buổi hoàng hôn của cuộc đời, Định Mệnh cũng đã đãi môi tình Trân Sa!!!

Thật là thú vị!

Chỉ xin cho biết cảm giác của BG lần đầu tiên khi trú ngụ trong căn phòng nhà chú Tuyên mà chắc chắn Nguyễn cũng biết sự hình thành của nó phải không?”

Để trả lời câu hỏi này, BG phải tách riêng thành hai vấn đề nhỏ:

1/ ***“Căn nhà 4 phòng”, ước vọng của Nguyễn và Mẫn, đã thực hiện được và Định Mệnh trong chuyến này đã xoay chuyển. Ít nhất vào buổi hoàng hôn của cuộc đời, Định Mệnh cũng đã dãi mối tình Trân Sa!!! Thật là thú vị.***

-Theo lời Tuyên, Nguyễn HOÀN TOÀN không biết gì về sự hình thành căn phòng này.

Phải nói thêm cho TT biết, căn nhà gia đình Tuyên đang ở chính là nơi cư trú của gia đình vợ chồng Nguyễn trước khi họ đi Mỹ.

Căn phòng *“dành cho chị BG”* được cất lên trên khoảng sân trống, một mô đất thoải thoải, nơi mà ngày xưa (theo Tuyên) Nguyễn thường tụ họp bạn bè uống rượu, thưởng trăng ngâm vịnh thi phú. Cũng nơi đó ngày xưa có đặt nhiều chậu hoa lan, hoa lý... bây giờ dẹp sang một bên để làm phòng.

Lý do làm phòng của gia đình Tuyên chắc KHÔNG phải phát sinh từ cuốn Trân Sa đâu, mà chính vì *“những ân tình yêu mến”* mà BG đã dành cho họ.

+ Tháng 10/2004, sau khi BG và cả Nguyễn đã về Mỹ, gia đình Tuyên làm căn phòng đó mà không cho BG hay. (Dĩ nhiên họ cũng không cho Nguyễn hay).

Hè 2005, khi nghe tin BG lại sắp về VN (nhưng sau hủy bỏ dự tính), Tuyên đã nói cho BG biết về căn phòng làm ra năm 2004:

“Gia đình em thấy chị cứ thuê khách sạn, lại hay bỏ đi, tốn tiền quá nên Ba em có làm một phòng trong nhà. Từ nay mỗi chuyến về Dalat, chị và Âu Cơ đã có một nơi chốn để tạm dừng chân!”

Và Tuyên kể, từ khi làm xong tháng 10/2004 đến tháng 6/2006 năm ngoái, *“căn phòng của chị BG”* vẫn khóa cửa bỏ trống, thỉnh thoảng mới được mở ra cho có chút ánh sáng bên ngoài lọt vào để khỏi ẩm mốc.

Hai tháng hè 2006 vừa qua, BG và Âu Cơ ở đó, trong gia đình Tuyên.

Gần gũi nhau hằng ngày, hiểu nhau từng hành động lời nói, họ lại càng yêu quý BG và Âu Cơ hơn, cũng như ngược lại, BG rất thương cha mẹ anh em Tuyên.

Ông cụ Tuyên (là cậu ruột của vợ Nguyễn) hay nói với BG:

“Cô là một nhà văn nổi tiếng, các tác phẩm cô tôi đọc trọn, thấy chan hòa tình cảm. Vậy mà cách sống thực tế của cô lại còn nông nản tình cảm hơn cả cái tình cảm cô viết qua văn chương.”

Nguyễn KHÔNG BIẾT căn phòng này bởi vì Nguyễn về Mỹ sau BG một tuần (đạo tháng 8/2004) cho đến nay chưa trở lại Dalat. Có lẽ mùa Noel này về, Nguyễn sẽ biết đó là *“Căn phòng của Mẫn và Trân Sa!”*

2/ Chỉ xin cho biết cảm giác của BG lần đầu tiên khi trú ngụ trong căn phòng mà chắc chắn Nguyễn cũng biết sự hình thành của nó?”

-Bây giờ nhớ lại, BG vẫn còn bồi hồi theo cái cảm giác kỳ diệu của đêm đầu tiên ngủ lại trong căn phòng đó, TT ạ.

Ngày 29/5/2006 vừa qua, BG và Âu Cơ đến VN vào lúc 12:55 trưa.

Bốn kiện hành lý lớn, trong đó có nhiều tác phẩm và cái laptop làm việc, là mối bận tâm duy nhất của BG khi đi qua cửa khẩu quan thuế. Lại cũng lo vì chính cá nhân BG là một nhà văn, có thể phải nằm trong tầm ngắm của công an Bộ Nội Vụ.

Nào dè từ thủ tục nhập cảnh đến khi ra lấy hành lý, tất cả chỉ mất khoảng nửa tiếng đồng hồ. Mẹ con BG là người đẩy hai cái xe *cart* ra trước nhất.

Tuyên từ Dalat thuê xe xuống đón như mọi năm.

Khi ra ngoài, gặp hai anh nhà văn Thế Phong, Đông Sơn và đông đủ em út ở Dalat xuống, BG cứ như còn bàng hoàng không ngờ mình được ra khỏi cổng phi trường nhanh như vậy.

+ Sau đó về Dalat, có Thế Phong và anh Đông Sơn đi cùng. + Tới nơi thì trời đã tối. Mọi hành lý chuyển vào "*phòng chị BG*".

+ Căn phòng nhỏ nhưng vừa vặn cho hai mẹ con, có một cái giường đôi, một bàn viết nhỏ nhìn ra cửa sổ, một cái tủ đứng. Phòng có lối đi riêng, nằm trên mô đất cao bên hông căn nhà chính của gia đình Tuyên.

+ Chỉ trừ ra ngủ, còn mọi sinh hoạt khác đều dùng chung trong nhà.

+ Cả bọn kéo đi uống *café* đến khuya rồi về nhà ngủ. + Hẳn nhiên hai mẹ con BG ngủ trong căn phòng "*khóa cửa dành cho Mẫn!*"

+ Đến chừng 2 giờ sáng, BG tỉnh giấc. Cảm giác thứ nhất là vỡ tràn sung sướng, không hiểu tại sao. Chừng định thần nhớ lại mình đang ở đâu, sự vỡ tràn đó càng thêm dữ dội.

+ Phải nói là một hạnh phúc vô bờ rất ít khi trong đời BG bắt gặp.

+ Sáng kế tiếp kể chuyện này cho Tuyên nghe, BG nói: "*Chị cứ tự hỏi giữa đêm, ủa, mình đang nằm ở Dalat sao? Mà lại là ngay trong chính căn nhà ngày xưa anh Nguyễn ở.*"

Vậy đó TT. Thật là kỳ diệu! Bây giờ nhớ lại vẫn còn thấy rung động.

Khi về Mỹ kỳ vừa rồi, BG và Âu Cơ đã để lại rất nhiều áo quần sách vở tại Dalat, như thể đó là "*phòng của mình*" và sẽ trở lại bất cứ lúc nào.

Tuyên viết thư qua nói: "*Đi ra đi vào nhìn căn phòng khóa kín cửa của chị, gia đình em vừa buồn vì nhớ chị và Âu Cơ, nhưng cũng vừa vui vì biết chị sẽ trở lại một ngày nào.*"

BG viết tiếp sau nhé, sẽ trả lời đầy đủ mọi câu hỏi của TT.

Cảm ơn anh Ái đã chịu khó in giùm ra giấy trắng những trang tâm tình của "hai cô gái nhỏ" đang tìm về các giấc mộng yêu đương lãng mạn ngày xưa.

Thân ái, BG

[]

***/ THU' GỬI TT.**

Cali, thứ Năm ngày 9/11/2006

TT thân,

Hai ý nghĩ bất chợt thoáng qua óc BG sau khi đọc lá thư (ngày 9 Nov. 2006) của TT:

1/ Trong câu chuyện Trân Sa của BG và câu chuyện tình đầu đời của TT có *'một sự gặp nhau'* sau khi hai mối tình đã vỡ rồi từ lâu lắm:

a/ TT đã và đang đóng vai trò của Nguyễn.

b/ Còn BG đóng vai người tình cũ của TT, (con người có thể là) *vô tình và tuyệt đối không muốn tìm gặp lại* người xưa lần nào nữa trong đời (vì những lý do như đã phơi bày trong lá thư dài của ngày hôm qua). Không lạ gì khi TT có cảm tình với nhân vật Nguyễn bởi vì **“đó chính là TT”** của (ngày xưa và) hiện tại.

2/ TT **“may mắn hơn”** Nguyễn ở điểm đã **“chưa thức giấc”** từ một giấc mơ khi **“vẫn không biết”** cuộc đời người tình cũ bây giờ ra sao.

Chứ nếu biết người ấy đang có hạnh phúc (biết đâu!?) thì sẽ hoặc không yêu người ấy nữa, hoặc càng buồn cho thân phận mình hơn. Thôi thì cứ như vậy lại hay. Đó là luật bù trừ của Thượng Đế, ít ra Ngài phải dành lại cho TT một giấc mơ đẹp để úp mặt vào mỗi khi muốn khóc trong cuộc đời nữa chứ! TT nên cảm ơn Ngài ở chỗ **“không biết”** đó.

[]

***/ NHẬN THU' TT.**

Sài Gòn, thứ Sáu ngày 10/11/2006

BG thân,

BG đã cho TT thấy một sự thật rằng tại sao TT thích nhân vật Nguyễn đến như vậy.

+ Đúng, Nguyễn chính là TT đó, rập khuôn ở sự chung thủy, dịu dàng, trân trọng, ân cần, hy sinh, trái tim mềm yếu.

+ Và BG cũng đúng khi cho TT thấy luôn là TT MAY MẮN HƠN Nguyễn. Cái bóng ma dĩ vãng đã vẽ từng đêm suốt từ khi chia ly cho tới ngày TT nhận ra tình yêu của người xưa “không đủ lớn” với TT, bóng ma ấy đã không còn xuất hiện qua các giấc mơ nữa. Dù vậy con tim bị thương vẫn chảy máu hoài khi khơi lại vết thương lòng. TT sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn với những phân tích của BG.

Cảm ơn BG đã dành cho TT quá nhiều thời gian trong quỹ thời gian hẹp hòi hằng ngày của BG.

Cảm ơn BG lần nữa.

TT.

[]

***/ NHẬN THƯ TT.**

Sàigòn, thứ Sáu ngày 10/11/2006

BG thân,

Từ khi biết câu chuyện Trân Sa, khám phá ra thật nhiều điều thú vị hay ho, TT thích thú vô cùng.

+ Ví dụ như câu chuyện “*căn phòng của Mẫn*” tại Dalat do chính họ hàng bên vợ của Nguyễn xây dựng cho BG, rồi cảm giác sung sướng của BG khi nằm trong căn phòng ấy:

“Vỡ tràn sung sướng, không hiểu tại sao. Chừng định thần nhớ lại mình đang nằm ở đâu, sự vỡ tràn đó càng thêm dữ dội. Phải nói là một hạnh phúc vô bờ rất ít khi trong đời BG bắt gặp. Sáng mai kể chuyện cho Tuyên nghe, BG nói: “Chị cứ tự hỏi giữa đêm, ủa, mình đang nằm ở Dalat sao? Mà lại là ngay trong chính căn nhà ngày xưa anh Nguyễn từng ở. Vậy đó TThương. Thật là kỳ diệu!”

Đúng là kỳ diệu!

BG thấy chưa, khi nghe câu chuyện “*căn phòng của Mẫn*”, TT đã hình dung ngay cảm giác sẽ có của BG, nhưng không ngờ nó lớn hơn cả suy nghĩ của mình. Vô thức của BG vẫn làm việc ghê gớm, BG thấy không?

TT nghĩ, từ khi BG nhận diện được Định Mệnh thì Định Mệnh đã chẳng những "tha" cho BG, mà còn "đãi" BG nữa. Có nghĩa là từ nay về sau, BG sẽ được Định Mệnh che chở, đãi đằng, chứ không còn khắt khe “chơi khăm” như trong quá khứ. TT tin như vậy đó.

TT thấy gia đình Tuyên đã thương mến, cảm thấu tâm tình của Trân Sa nên BG mới đã thốt lên: “*Ngay trong chính căn nhà của anh Nguyễn*”, có đúng là Định Mệnh đã “đãi” BG không?

TT.

□

***/ THƯ GỬI TT.**

Cali, thứ Sáu ngày 10/11/2006

TT thân mến,

Có thể nói, lần đầu tiên kể từ khi xa Nguyễn, BG mới tìm thấy lại “*một Nguyễn thứ hai*” đã làm hành động “*ngã tự cư*” theo cái “*phong vận kỳ oan*” mà Định Mệnh đặt đề lên cuộc đời BG.

Đúng vậy TT ạ. Trong đời BG, đã nhiều lần nhìn thấy “*phép lạ*” nên không bao giờ mất lòng tin vào Thượng Đế. Dẫu cho biết bao thăng trầm gặp phải, có lúc gần sát bên cái hố sâu tự tử, BG vẫn ngóc đầu trỗi dậy do bàn tay giúp đỡ vô cùng kỳ diệu của một đấng vô hình.

Những ví dụ điển hình BG có thể kể ra như sau:

(...)

Trở lại câu chuyện *Trân Sa*, phải nói rằng đã có rất nhiều phép lạ xảy ra cho thấy cái tính Định Mệnh liên tục đeo đuổi hai người trong cuộc.

Ví dụ:

- + Suốt từ khi chia tay tháng 4/1976, tại sao 6 năm sau Nguyễn gặp lại BG trong bối cảnh và tư thế “một người nghệ sĩ biểu diễn” Nguyễn thường vẽ vờ mơ ước?
Khi còn yêu nhau, Nguyễn vẫn biết BG là một tay *violoniste trình diễn* nhưng chưa có dịp CHÍNH THỨC nhìn và nghe BG đàn giữa công chúng như vậy.
- + Một điển hình nữa: Tại sao khi qua Mỹ, gia đình Nguyễn không lưu trú trong một thành phố rộng lớn nào khác, mà lại về San Jose, thành phố BG ở đó đã từ lâu? +Tiếp theo là sự chào đời của tác phẩm *Trân Sa* trong khi BG KHÔNG BAO GIỜ muốn cho nó chào đời cả.
- + Thêm nữa, bài TỰA mà KHÔNG CÓ TỰA của anh Phạm Thái Chung cho thấy có rất nhiều điều “*kỳ lạ trong câu chuyện hồn oan*” của nhân vật *Trân Sa*.
- + Cuối cùng là “*căn phòng khóa kín của chị BG*” ngay trong chính căn nhà Nguyễn đã ở ngày xưa, mùa hè 2006 vừa qua, BG đã “*bay về*” nằm ngủ trong đó mà Nguyễn không hay.
- */ Đúng như TT nói, có lẽ Định Mệnh đã buông tha kẻ từ khi BG nhận chân ra “*Người Tình Định Mệnh*” và bằng lòng bắt tay cùng người ấy. Nên từ một năm qua sau khi viết xong tác phẩm *Điệu Múa Cuối Cùng Của Con Thiên Nga*, BG bỗng thấy lòng bình an hẳn.
- + Độ vài tháng trở lại đây, có cảm tưởng như đời mình sắp sửa “*sáng ra*”, tựa như những tháng năm đang đặng trước đây chính là “*đêm tối*” và từ bây giờ trở đi ví như “*lúc gần sáng*” vậy.

BG phải cảm ơn TT ở những khơi dậy dĩ vãng này.

Từ mấy ngày qua, sau khi câu chuyện *Trân Sa* được đề cập qua các lá thư *e-mail* của bọn mình, BG mới có dịp sống lại khung trời cũ với con người cũ của Nguyễn và cũng là của BG.

Bây giờ thì BG tin rằng “Nguyễn là người sung sướng nhất” trong vô số các độc giả của BG khi cầm trên tay tác phẩm Trân Sa.

Này nhé, TT hãy tưởng tượng, một người cha có “*đứa con rơi*”, mấy chục năm sau gặp lại, mừng rỡ thế nào? Huống hồ “*đứa con rơi*” đó lại là một tác phẩm văn chương, có ai dám nghĩ rằng mình sẽ tìm lại được theo với quy luật “*thời gian xóa mờ tất cả mọi ân tình xưa cũ*”?

Vậy mà Nguyễn ĐÃ ĐƯỢC nhìn lại Trân Sa “đúng y” như khi đã cấu tạo nên nó hai mươi mấy năm trước.

TT hãy nghĩ thêm chút nữa, với một đứa con bằng xương bằng thịt, mình chỉ thấy hạnh phúc khi nó còn nhỏ, chứ lúc lớn lên, nó có cuộc đời nó, không nghe theo ý mình, nhiều khi mình cũng đau khổ vì nó.

Còn một đứa con chữ nghĩa thì bao giờ cũng ở trong trạng thái đáng yêu như lúc đang được thai nghén. Sau khi đã chào đời, nó sẽ vĩnh viễn đem lại được cho tác-giả-người-cha-người-mẹ cái hạnh phúc kỳ diệu của lần đầu tiên cấu tạo ra nó mà thôi.

Mấy ngày qua, ngồi viết lại Trân Sa vào *computer*, BG mới lại càng thấy thương chính **con người chung thủy của mình** hơn nữa.

Câu viết của BG trong sách ngày xưa:

“*Sẽ có một ngày Mãn tự nguyện biến mất khỏi đời Nguyễn mới mong đền trả được những ân tình đã nhận của Nguyễn hôm nay*”,

quả thật đã chứng nghiệm được điều thủy chung đó với Nguyễn.

+ Sự BIẾN MẤT này cũng chính là sự HIỆN DIỆN rõ rệt nhất. Trong đầu Nguyễn luôn giữ mãi một Mãn xinh đẹp, tài hoa, phiêu bồng, lãng mạn.

Bây giờ, qua tác phẩm Trân Sa, cô Mãn ấy sống dậy rõ nét. Tại sao? Xin đáp: Bởi vì BG tin rằng “Tác phẩm Trân Sa đã là MỘT HẠNH PHÚC VÔ BỒ cho Nguyễn, con người sâu thẳm rất yêu dấu kỷ niệm.”

Ân tình Nguyễn trao cho BG hai mươi mấy năm trước, được BG TRẢ ĐỦ, không chỉ là lời hứa “*sẽ đem 11 tập Trân Sa lên café Tao Đàn mùa Noel 1976*” thôi, lại còn là MỘT TÁC PHẨM VĂN CHƯƠNG sống mãi với thời gian.

Thân ái, BG

□

***/ NHẬN THƯ TT.**

Sàigòn, thứ Bảy ngày 11/11/2006

BG thân,

TT đang đọc lại *Trân Sa* thật kỹ, ghi *note* bút chì để được nói chuyện với tác giả khi gặp gỡ.

Đọc Trân Sa, TT cảm nhưng không rơi nước mắt, vậy mà không hiểu tại sao mỗi khi đọc thư BG NÓI VỀ Trân Sa, dù thư đó TT đọc rất nhiều lần, thì mỗi lần đọc đều mỗi lần rơi lệ, như lúc này đây. Chính TT cũng không lý giải được theo điều ấy. Trong đời TT, giòng lệ bao giờ cũng chảy ngược vào tim. Ấy vậy mà...

TT rất vui mừng khi thấy BG chứng nhận rằng BG đã thoát ra được cái vòng xoáy của Định Mệnh.

Trong Trân Sa, bài Tựa của anh Phạm Thái Chung thật tuyệt. Cách diễn đạt ý tưởng và văn chương thật lôi cuốn, pha lẫn cay đắng, khi đọc, độc giả phải có lúc dừng lại mà suy nghĩ.

Anh đã hiểu tác phẩm bởi vì anh hiểu BG.

Đúng là ân tình này BG còn NỢ MÃI cho anh.

(Tới đây TT nhớ lại một câu thơ làm ra cho người xưa khi còn ngồi ở bậc Trung học:

“*Chúng ta còn mãi nợ cho nhau*”).

Đúng như BG nói: “*Nguyễn là người sung sướng nhất trong vô số các độc giả của BG khi cầm trên tay cuốn Trần Sa.*”

Điều này thật dễ hiểu bởi tự đáy lòng tác giả **chỉ viết cho một người đọc** và người ấy đã nhận được ân tình tác giả tặng riêng cho.

Thật là kỳ lạ!

Hai người cố tình không gặp lại nhau nhưng trên từng bước đường đời luôn có nhau để trao cho nhau những ân tình sâu nặng.

Món quà BG tặng Nguyễn quá lớn, nhưng *Nguyễn cũng đã tặng cho Mây cả cuộc đời của Nguyễn rồi đó thôi !*

TT đang tưởng tượng 10 hay 20 năm nữa, nếu Định Mệnh “bắt” BG và Nguyễn gặp lại nhau, có thể là trong “căn nhà bốn phòng”, hai người bạn già sẽ nói chuyện gì đây? Nhớ kể cho TT nghe nếu lúc ấy TT còn sống.

Cảm ơn BG đã viết một bức dài thật hay cho TT.

Thân mến, TT.

[]

(HẾT).

*Trần Thị Bông Giấy.
Viết xong bài tại San Jose, California, thứ Tư ngày 3 tháng 10/2012
/ Ghi lại bài đêm thứ Bảy Sept. 28/2019 10:55 PM tại San Jose.

[]

